

כך עלינו

בשנת 1938 התארגנה עליה ב' מקבוצי הכשרה בפולניה ובאוגוסט אותה שנה יצאתי גם אני לדרך, אחרי הכשרה של שנתיים בקיבוץ. נסענו כקבוצת תיירים — ולמרות שידענו מה צפוי לנו בדרך — העמדנו פנים של אנשים עליזים ושמחים.

הדרך לאורך אירופה (צ'כוסלובקיה, הונגריה, יוגוסלביה ויוון) — עברה ללא קשיים מיוחדים ורק בקורינת שביוון השתנה הכל. לפנות ערב עמדנו על שפת־הים וחיכינו לאניה. והנה התקרב כלי־שיט משונה שקשה היה להחליט מה זה — אניה או פשוט סירה גדולה עם תקרה. "זו גיגית ולא ספינה" קרא מישהו בתמהון — "ובכלי כזה נפליג?"... "השאר כאן וחכה עד שהאנגלים ישלחו אנית־פאר במיוחד בשבילך!" — התלוצץ מישהו אחר מהחברה. פרצנו בצחוק והתחלנו לעלות על "הגיגית". זאת היתה ספינת־משא לבהמות — הסקנו זאת מהריח שנדף מכל פינה. באמצע תא־המכונות ועל־ידו פתח בסיפון, שהוביל לתוך בטן־הספינה. לא היו שם מדרגות — רק סולם פשוט. ירדנו ומצאנו את עצמנו בתוך "אולם" חשוך בלי חלונות ובלי אויר, ורק דרך הפתח בתקרה — בו ירדנו — חדר קצת אויר קלוש. על הרצפה היו מונחים מזרוניקש — וזה היה הכל... "מחלקת־תיירים דה־לוקס" — ניסה שוב מישהו להתלוצץ, אבל הפעם איש לא צחק.

היינו מאד עייפים אחרי ימים רבים של נסיעה וטלטולים ברכבת, כמעט בלי שינה ומנוחה. פרשנו סזינים על המזרונים וצנחנו עליהם. אחר־כך התברר שגם שירותים לא היו. למטלה היה רק תא־נוחיות אחד בשביל כולם יחד.

ונשארנו שכובים וצמודים לסיפון ה"גיגית". ושוב נשמע קולו של המדריך הראשי, הפעם קצת מורם ותקיף מהרגיל: עכשיו הקשיבו כולכם! הגענו, אבל לפנינו השלב העיקרי, המסוכן. תרדו קבוצות־קבוצות, ואם יישמעו רעש, צעקות או יריות מכיוון החוף — הספינה עם הנותרים עליה תפליג חזרה לים.

שמענו ושתקנו... ואז באה ההוראה האחרונה: "כל מי שישאר מאחור ולא יוכל להגיע — אסור לו לצעוק ולקרוא לעזרה, בגלל אחד לא נסכן את כולם". היינו הקבוצה האחרונה. עקבנו אחרי הקבוצות הנעלמות מעל "הגיגית". הקשבנו. היה שקט. סימן שהכל הולך למישרין.

הגיע גם תורי. החלקתי בעזרת חבל למטה. שם חיכתה סירת־משוטים. כשירדה כל הקבוצה, התרחקה הסירה בכיוון לחוף. ברגע מסוים באה הפקודה: "לקפוץ למים!" קפצתי. המים הגיעו עד החזה. הרימותי את התרמיל מעל הראש בשתי ידיים וניסיתי לצעוד קדימה. על ידי וסביבי נעו, חמקו דמויות. ובא רגע שנדמה היה לי שאני נשארתי לבדי בים. כל־כך חושך היה וכל־כך שקט מסביב. רציתי לצעוק ונזכרתי "אסור"! והנה מצד החוף מזנקות לקראתי דמויות. נבהלתי — אנגלים? לא! אלה היו אנשי "ההגנה" שבאו לקבל ולהסתיר אותנו. אחד לוקח את תרמילי והשני מרים אותי ונושא בזרועותיו. עוד רגע קט ואני על החוף הנכסף!!

אחר־כך נודע לנו שהאנגלים ידעו על בואנו וחיכו לנו לילה קודם. למחרת חילקו את כל ה"תיירים" לכל מיני מקומות וכעבור יומיים הגעתי ליגור.

א ב י ג י ל מ י כ א ל י

(מתוך ספר יגור)